tom kterém zaměstnanci zjistiti, do které rodinné třídy patří. Rodinné třídy ty stanoví čl. V k § 6 vl. nař. č. 34/23 (srov. i nař. min. č. 333/1918 ř. z.). Podle tohoto předpisu náležejí do I. rodinné třídy zaměstnanci svobodní nebo ovdovělí bez dětí, do II. rodinné třídy zaměstnanci ženatí bez dětí a ovdovělí zaměstnanci s jedním dítkem a do III. rodinné třídy ženatí zaměstnanci s jedním dítkem a ovdovělí zaměstnanci se dvěma dětmi. Otázku, které děti přicházejí v úvahu, řeší pak předpis § 6 zák. v odst. I, II, III, kdež mimo jiné mluví i o dětech duševně či tělesně chorých a výdělečně neschopných, přiznávaje na ně jednotný drah. přídavek, pokud se týká podle odst. III § 6 zák. i přídavek na děti, ovšem pokud na něj mají po rozumu normace rodinných tříd nárok. Jak se podává z předpisů čl. I. zák. č. 2/20, nař. min. fin. z 5. června 1909 č. 85 ř. z. a § 7 vl. nař. č. 234/21, předpokládá zákon u dětí, že jsou nemajetnými či nezaopatřenými, a to bez zřetele k tomu, zda jde o děti duševně či tělesně choré a výdělečně neschopné, anebo o děti jiné. Rozlišování, jež činí stížnost mezi dětmi duševně či tělesně chorými a výdělečně neschopnými dětmi ostatními, nezaopatřenými, nedá se nijak ze zákona ospravedlniti.

Pokud pak se týká rodinné třídy, do které byl st-l zařaděn, tu podává se ze správních spisů, že byl st-l od 1. září 1925, t. j. dnem odchodu do výslužby, zařaděn jako ženatý soudce s jedním nezaopatřeným dítkem do třetí rodinné třídy s přídavkem na děti ročních 1.500 Kč a po úmrtí manželčině dne 27. ledna 1927 od 1. února 1927 pouze do II. rodinné třídy. Proti tomuto poslednějšímu zařadění si st-l nestěžoval a nutno tudíž vycházeti ze stavu, že byl st-l v kritické době (od 1. února 1927 do 31. prosince 1929) pravoplatně zařaděn do II. rodinné třídy. Do této rodinné třídy jsou však zařaděni pouze ženatí zaměstnanci státní ve výslužbě bez dětí nebo ovdovělí státní zaměstnanci s jedním dítkem.

Shrnuv tyto vývody, dospívá nss k právnímu názoru, že ovdovělým pensionovaným zaměstnancům s jedním nezaopatřeným dítětem nepříslušejí přídavky na dítě podle §§ 4 a 10 zák. č. 394/22 ani tehdy, jde-li o dítě duševně či tělesně choré. Ale pak st-li podle vývodů svrchu uvedených vzhledem k ustanovení § 10 odst. 3, A, 1 zák. č. 394/22 přídavek na děti pro nezaopatřenou duševně chorou a výdělečně neschopnou dceru Václavu vůbec nenáležel.

Č. 10.631.

Cesty. — Řízení správní. — Řízení před nss-em: Účastník, který používal veř. cesty obecní jen z titulu usus communis, není legitimován ke stížnosti, usnese-li se obecní zastupitelstvo na zákazu užívání cesty k jízdě nákladními automobily.

(Nález ze dne 16. června 1933 č. 8234.)

Prejudikatura: Boh. A 1029/21, 1904/23, 6276/27.

Věc: Ústřední potravní spolek pro Slezsko v L. proti zemskému úřadu v Brně o zákaz jízdy těžkými automobily.

Výrok: Stížnost se odmítá pro nepřípustnost.

Důvody: Obecní zastupitelstvo v L. usneslo se ve schůzi konané dne 9. dubna 1930 zakázali pod pokutou jízdu nákladními automobily

nosnosti přes 2 tuny po všech neválcovaných obecních cestách, ježto tyto cesty pro tak veliký náklad stavěny nejsou. Usnesení toto bylo sděleno také stěžujícímu si spolku, který podal z něho odvolání, jež bylo výměrem okr. úřadu ve Frýštátě ze 3. září 1930 zamítnuto podle § 90 slez. obec. zříz. se zřetelem k § 7 zák. č. 33/1898 z. z. slez. v podstatě z toho důvodu, že stěžující si spolek není k odvolání legitimován. Nař. rozhodnutím zamítl zem. úřad v Brně odvolání, jež podal stěžující si spolek z tohoto výměru, z důvodů věcných.

Uznav na základě usnesení adm. plena z 22. května 1933 z důvodů, uvedených v nál. Boh. A 10.597/33, že toto rozhodnutí bylo vydáno úřadem v pořadí instančním k rozhodování ve věci příslušným, musil nss dále zkoumati stižní legitimaci stěžujícího si spolku, kterou mu žal. úřad zřejmě přiznal, jak to plyne z toho, že přes to, že první instance mu ji odepřela, v nař. rozhodnutí o ní se nezmínil a o odvolání spolku meritorně rozhodl. Tato skutečnost nemůže býti arci překážkou, aby se nss otázkou legitimace st-le zabýval, ježto ji zkoumá samostatně, nejsa při tom vázán právním názorem, ze kterého při tom žal. úřad vycházel.

Podle § 2 zák. o ss rozhoduje nss ve všech případech, kdy někdo tvrdí, že byl nezákonným rozhodnutím neb opatřením některého úřadu správního ve svých právech zkrácen, a to toliko na zakročení strany (§ 5). Z toho plyne, že základním nezbytným předpokladem stižní legitimace jest, aby šlo o porušení veřejných subj. práv osoby, která ve stížnosti tvrdí, že byla v nich správním aktem poškozena. Pouhému zájmu strany nss ochranu poskytnouti nemůže.

V daném případě cítí se stěžující si spolek poškozeným tím, že obecní zastupitelstvo v L. zakázalo jízdu nákladními automobily, přes 2 tuny těžkými, po všech neválcovaných veřejných obecních cestách, kterých spolek dosud neomezeně svými automobilovými vozidly používal. Toto používání veřejných cest vykonával spolek patrně jen jako každý jiný užívatel veřejné cesty v důsledku obecného užívání, jaké přísluší podle § 287 o. z. o. každému občanu. Taková pouhá účast na obecném užívání (usus communis) nedává však účastníkům ani nároku na zachování veřejné cesty jako takové, ani postavení strany v řízení o zrušení veřejné cesty. Právo procesní strany v tomto řízení mohl by pro sebe reklamovati jen ten, komu by příslušelo k oné cestě nějaké veřejné právo na kvalifikované její užívání, jež by pak požívalo ochrany podle § 2 zák. o ss, jak nss již opětně vyslovil (srov. Boh. A 1029/21, 1904/23, 6276/27). Při tomto zásadním právním názoru setrvává nss i v daném případě. Z toho pak argumento a majore ad minus plyne, že tím méně lze účastníku, který používal veřejné cesty jen ex titulo usus communis, přiznati nárok na její dosavadní neobmezené užívání, a postavení procesní strany v takovém řízení, ve kterém nešlo ani o zrušení veřejných cest, nýbrž toliko o zákaz používati jich k jízdě těžšími automobily, jak tomu bylo v nynějším případě. Takovýmto opatřením mohlo by býti zasaženo do veřejných subj. užívacích práv jen tehdy, kdyby užívání toto nedálo se užívatelem jen usu publico, nýbrž opíralo by se o zvláštní kvalifikovaný titul veřejnoprávní. Nějakého takového zvláštního titulu se však stěžující si spolek ve stížnosti nedovolává ani v řízení správním nedovolával a ani netvrdil, že by řečeným zákazem byla mu vůbec znemožněna komunikace jeho automobily s jeho nemovitostmi.

Odůvodňuje-li spolek svou legitimaci ke stížnosti poukazem na to, že jest představitelem značné části obce, majitelem několika nemovitostí a poplatníkem, nejsou tyto okolnosti se zřetelem k tomu, co bylo výše řečeno s to, aby legitimace spolku mohla býti o ně opřena, neboť i kdyby tvrzení tato byla správná, nevyplývalo by z nich, že opravňují spolek k podání stížnosti, když spolku materielní nárok na zachování dosavadního neobmezeného užívání veřejných obecních cest nepřísluší.

Č. 10.632.

Samospráva obecní: * Poplatník není legitimován k stížnosti na nss proti rozhodnutí o obecním rozpočtu, pokud v ní uplatňuje nárok, aby do rozpočtu byly vřaděny nebo v něm zvýšeny výdajové položky, neprokazuje-li zároveň, že opomenutí jich zařadění neb zvýšení vyvolá nepříznivé účinky pro jeho poplatnickou povinnost.

(Nález ze dne 16. června 1933 č. 8589.)

Prejudikatura: Boh. A 2835/23, 2982/23, 5219/25, 8503/30.

Věc: Josef H. v D. proti zemskému výboru v Praze o rozpočet obce D. na rok 1929.

Výrok: Stížnost se dílem odmítá pro nepřípustnost, dílem zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Proti usnesení obecního zastupitelstva v D. z 28. února 1929 o obecním rozpočtu na rok 1929 podal st-l spolu ještě s jinými poplatníky a voliči odvolání, jež okr. výbor v Rychnově výměrem z 2. května 1929 zamítl z části jako bezdůvodné, z části jako bezpodstatné. Další odvolání zamítl zem. výbor v Praze usnesením z 19. listopadu 1930, intimovaným výměrem zem. úřadu v Praze z 20. listopadu 1930 jako bezdůvodné.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Námitky stížnosti je možno rozděliti ve dvě skupiny: do jedné lze zařaditi námitky, v nichž st-l vytýká, že do rozpočtu obce D. na r. 1929 jednak nebyla zařazena potřeba pro určité účely vůbec nebo že byla zařazena částkou nepostačující, jednak, že rozpočtová úhrada v určitých položkách byla preliminována částkou příliš vysokou; do druhé skupiny pak spadají námitky, jimiž st-l brojí proti zařazení těch kterých položek potřeby do rozpočtu vůbec nebo proti výši, v jaké tyto položky jsou preliminovány.

Pokud jde o první skupinu námitek, bylo nss-u především uvážiti, zda a pokud možno poplatníku přiznati legitimaci, domáhati se stížností na nss toho, aby do obecního rozpočtu bylo pojato určité vydání nebo aby byla výdajová položka v rozpočtu obsažená zvýšena, resp. aby v úhradové části rozpočtu byla ta která položka vyloučena nebo snížena.

Brání-li se poplatník proti pojetí nějakého vydání do obecního rozpočtu, či uplatňuje-li, že vydání je preliminováno příliš vysoko, nebo vytýká-li, že úhrada byla v rozpočtu preliminována bezdůvodně nízko, je tu zájem poplatníkův očividný, neboť stoupá-li rozpočtová potřeba nebo sníží-li se úhrada, nutně to má za následek zvýšení rozpočtového schod-